

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Căușeni din 14 noiembrie 2014 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2015, declarat de avocatul Maria Antoci, în numele inculpatului

***Reznic Ivan Nicolai**, născut la 09 noiembrie 1991, originar și locuitor al s. Ermoclia, r-nul Ștefan Vodă, cetățean al R. Moldova, anterior condamnat:*

1) prin sentința Judecătorei Căușeni din 31 ianuarie 2012, în baza art. 192/1 alin. (2) lit. a), 27, 192/1 alin. (2) lit. a), 84 Cod penal, la 3 ani închisoare;

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>03 noiembrie – 14 noiembrie 2014,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>23 februarie – 06 aprilie 2015,</i>
	<i>02 iunie – 17 iunie 2015;</i>

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni din 14 noiembrie 2014, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364/1 Cod de procedură penală, Reznic Ivan a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 17 octombrie 2014.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Lungu V. prejudiciul material de 500 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 16 august 2014, orele 20:20 - 21:45, Reznic I., aflându-se în s. Opaci, r-nul Căușeni, a deteriorat geamul automobilului de model VAZ 2121, numere de înmatriculare CS AO 617, care se afla parcat în stradă, apoi a pătruns în interiorul automobilului de unde în mod tainic a sustras panoul cu butoane a automagnitolei de model „SONY Xploid”, pricinuindu-i părții vătămate Lungu V. O daună în sumă de 1000 lei.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, aceasta fiind dovedită totalmente prin probele administrate pe caz, și a încadrat acțiunile lui în baza art.

186 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca furt, adică acțiunea de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 75, 34 alin. (1), 82 Cod penal, art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, că infracțiunea comisă este una mai puțin gravă, inculpatul a recunoscut vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, s-a căit sincer de cele săvârșite, a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă, anterior a fost condamnat pentru infracțiune similară.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Apelantul a indicat că nu este de acord cu aplicarea art. 34 Cod penal și cu mărimea pedepsei stabilite. Instanța nu a ținut cont de prevederile art. 7 și 75 Cod penal, că el s-a căit sincer, a recunoscut vina, a colaborat cu organele de urmărire penală, și-a asumat obligațiunea de a nu comite noi infracțiuni.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2015, apelul a fost respins ca nefundat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei penale, acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, ce determină scopul pedepsei penale.

Elementele legate de fapta comisă și de persoana inculpatului au fost pe deplin valorificate în procesul de individualizare a pedepsei penale stabilite, luând în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, că infracțiunea imputată inculpatului este una mai puțin gravă, săvârșită cu intenție, că el a recunoscut vina, s-a căit sincer, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, de personalitatea inculpatului, că la locul de trai se caracterizează satisfăcător, că a săvârșit infracțiunea în stare de recidivă, anterior a fost condamnat pentru infracțiune similară.

Aspectele expuse justifică aplicarea pedepsei privative de libertate pe un termen de 2 ani, ținând cont de conținutul art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală și art. 82 alin. (2) Cod penal. Nu se impune reconsiderarea pedepsei aplicate inculpatului sub nici un aspect, respectiv al modificării categoriei sau termenului acesteia, de vreme ce pedeapsa penală, așa cum a fost individualizată de către instanța de fond, este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social al faptei comise de inculpat.

Afirmațiile apelantului că instanța nu a luat în considerare că el a recunoscut vina, s-a căit sincer, a contribuit activ la desfășurarea urmăririi penale, sunt neîntemeiate, odată ce instanța de fond anume aceste circumstanțe le-a pus la baza stabilirii categoriei și cuantumului pedepsei.

Cu atât mai mult că, cauza a fost judecată în ordinea procedurii simplificate, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art. 364/1 Cod de procedură penală, inculpatul beneficiind de o reducere a pedepsei cu o treime din limitele de pedeapsă prevăzute de lege, dar și în corespundere cu prevederile art. 82 alin. (2) Cod penal.

5. Avocatul Maria Antoci a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a indicat că hotărârea instanței de apel este contrară scopului procesului penal, și anume art. 1 alin. (2) Cod de procedură penală.

Inculpatul a recunoscut în totalmente fapta imputată, a solicitat judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală conform prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală.

Potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal, infracțiunea săvârșită este una mai puțin gravă. Totodată s-au atestat și circumstanțe atenuante, care au fost menționate în sentința de condamnare, dar n-au fost luate în considerație. Atât instanța de fond, cât și cea de apel n-au ținut cont de principiul prevăzut în art. 7 Cod penal.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul avocatului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, denotă că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75, 82 alin. (2) Cod penal și art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. Mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (pct. 5 din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că instanțele au aplicat o pedeapsă inculpatului individualizată conform prevederilor legale și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Maria Antoci împotriva sentinței Judecătoriei Căușeni din 14 noiembrie 2014 și deciziei Colegiului penal Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2015, în privința inculpatului Reznic Ivan Nicolai, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco